

Transcript Interview CNS met pater Robert Prevost OSA (2012)

In 2012 vroeg Catholic News Service de toenmalige pater Prevost om de volledige tekst voor te lezen van de interventie die hij had voorbereid voor de Bisschoppensynode over de nieuwe evangelisatie.

Daarna stelden we vragen die verband hielden met de thema's van zijn presentatie. Hoewel de vragen zijn ingekort, zijn zijn antwoorden volledig opgenomen.

Hoe moet de kerk denken over evangelisatie in de huidige door media gedomineerde omgeving?

Pater Robert Prevost OSA: Hoe je dit doet, denk ik, is een zeer complexe vraag met een complexer antwoord. De synode zelf probeerde dit aan te pakken. Ik denk dat de meeste mensen in de kerk tegenwoordig de noodzaak van de media erkennen, de behoefte die de kerk heeft, om de boodschap bij de mensen te krijgen.

Dus dit is niet bedoeld als een algehele afwijzing van de media wat betreft de bruikbaarheid die de instrumenten van moderne communicatie kunnen hebben voor de kerk en voor het verkondigen van de boodschap.

Maar één ding dat herhaaldelijk werd benadrukt tijdens de synode was dat het hele concept dat de nieuwe evangelisatie moet beginnen met een persoonlijke ontmoeting met Jezus Christus. Mensen moeten op de een of andere manier worden geleid of uitgenodigd

in een ervaring waarin ze opnieuw kunnen ontdekken wat het betekent om geloof te hebben, wat het betekent om een relatie met Jezus Christus te hebben. Wat het betekent om te erkennen dat God is inderdaad een deel van ons leven.

St. Augustinus zou zeggen dat God dichterbij ons is dan wij bij onszelf, maar de realiteit in de samenleving vandaag de dag is dat mensen vervreemd zijn geraakt van de God die in ons woont. En dus om mensen te helpen de aanwezigheid van God te herontdekken, de betekenis van een relatie met Jezus Christus te herontdekken, is een grote uitdaging, maar ik denk dat dat het startpunt is.

Hoe kan de kerk mensen aantrekken en hen een geloofservaring laten beleven?

Zeker, de kerk heeft na de ervaring van de afgelopen 50 jaar erkend dat we geen spektakel moeten proberen te creëren, als je wilt, theater, alleen om mensen geïnteresseerd te laten voelen in iets dat uiteindelijk heel oppervlakkig is en niet diepgaand, niet betekenisvol in hun leven.

De jonge man die sprak op de Synode, de catechist, de 23-jarige catechist uit Rome, had het hierover en over de noodzaak van voorbereiding van priesters, wat ik in mijn eigen interventie heb aangestipt.

Zeker, waar liturgie over zou moeten gaan, waar geloof over zou moeten gaan, is op de een of andere manier in contact komen met dat mysterie, als je wilt, het mysterie van God, die Liefde is. God, die in ons woont. God, die inderdaad aanwezig is in de mensheid en die zichzelf heeft geopenbaard door Jezus Christus. De manier om God te ontdekken is niet echt door spektakel.

En ik denk dat mensen vaak op een dwaalspoor zijn gebracht, mensen zijn op zoek gegaan naar God op manieren die uiteindelijk afleidend bleken te zijn en niet echt essentieel, als het gaat om het ontdekken van het mysterie, als je wilt, de waarheid over wie God is en wat het betekent om een leven van geloof te leiden.

Wat kan de vroege kerk ons leren over evangelisatie?

Ik verwijs vooral naar de tijd van de kerkvaders vanuit een Augustijns perspectief, en ik denk ook aan de herontdekking die de kerk heeft gemaakt sinds de tijd van het concilie met betrekking tot de waarde die de studie van de kerkvaders heeft. Het Vaticaanse document, de documenten van het Tweede Vaticaans Concilie, allemaal door paus Benedictus.

Vandaag de dag zien we constante verwijzingen naar St. Augustinus en vele andere kerkvaders. En we zijn ervan overtuigd dat de kerkvaders veel te bieden hebben, vanwege een aantal parallelle of vergelijkbare

omstandigheden waarin de kerk in de eerste eeuwen leefde, die de kerk vandaag de dag ook ervaart.

Met misschien de neiging om naar de seculiere wereld te kijken, als je wilt, wat we vandaag de seculiere wereld noemen voor alle antwoorden en een ontdekking dat alle antwoorden daar niet te vinden zijn en dat mensen echt op zoek zijn naar iets anders.

En dat het zoeken naar een betekenis in het leven, uiteindelijk het zoeken naar verklaringen, naar antwoorden, naar begrip van leven en dood, naar begrip van wie we zijn als mens en waar ons leven om draait, dat de kerkvaders inderdaad veel te zeggen hebben.

Dus de verwijzing daar, denk ik, is vanuit mijn perspectief heel erg gericht op of voortkomend uit de overtuiging dat de kerkvaders ons veel te bieden hebben.

Je zou daar verder op kunnen ingaan. Ook denk ik dat, naast de verwijzing naar St. Augustinus en de ontmoeting tussen de keizer en de piraat, het belangrijk is om te kijken naar de soorten mythen die de samenleving kan bevorderen. De soort houdingen die mensen kunnen misleiden om te denken dat dit is waar ze echt naar op zoek zijn, terwijl het in werkelijkheid heel oppervlakkig kan zijn of zelfs een regelrechte leugen, onwaarheden die mensen overtuigen dat dit de juiste weg is. Wanneer mensen de waarheid ontdekken of helpen begrijpen wat echt waar en betekenisvol is in het leven, veranderen er inderdaad veel dingen.

En dus opnieuw, denk ik dat de studie van de kerkvaders als een belangrijk onderdeel van de theologie van ons christelijk geloof veel te bieden heeft aan de wereld van vandaag.

Moeten katholieken proberen het gebruik van digitale media in hun leven te elimineren of drastisch te beperken?

Daar moet ik nog eens goed over nadenken. Ik denk niet dat het afwenden van de media de oplossing zou zijn, en ik weet niet eens in hoeverre dat mogelijk is. Het gebeurt. Onlangs las ik over een medewerker van een groot nieuwskanaal in de Verenigde Staten die zelf niet eens een televisie heeft, wat heel interessant is.

Zij werkt in het veld, maar ze begrijpt het. Het lijkt er zeker op dat je niet zomaar alles voor waar kunt aannemen wat de massamedia tegenwoordig aanbieden. En ik denk persoonlijk dat het antwoord, in plaats van je af te keren, ligt in het gebied van vorming.

Hoe leren we mensen kritisch te denken? Hoe leren we mensen te begrijpen? Dat niet alles wat je hoort of leest, klakkeloos moet worden aangenomen. En hoe geven we mensen de vorming die ze nodig hebben om iets te lezen of te horen, en in staat te zijn om te onderscheiden, als je wilt, om te begrijpen dat de onderliggende boodschap die wordt gecommuniceerd, een heel andere of een zeer subtiele boodschap is, die ernstige gevolgen heeft voor de toekomst van de samenleving, laten we zeggen. Dat kan of niet kan worden begrepen als onderdeel van een veel groter geheel, als je wilt.

Ik begon zelf over dit onderwerp na te denken omdat ik nu al een aantal jaren buiten de Verenigde Staten woon. En dan, wanneer ik terugging naar de Verenigde Staten en misschien zomaar een tv-show bekeek, of vrienden of familie bezocht, zag ik de verandering die heeft plaatsgevonden in de soorten inhoud die in sitcoms voorkomen, waarover wordt gesproken in reguliere tv-programma's, zelfs in nieuwsprogramma's, de soorten boodschappen die lijken te worden overgebracht en de invalshoek die soms wordt genomen, in welke richting dan ook, de soorten zelfs polemische argumentatie die op tv in de Verenigde Staten wordt gepresenteerd.

Daarop voortbordurend denk ik dat het niet alleen de Verenigde Staten betreft. We zien dat veel in de westerse wereld en het verschilt van plaats tot plaats, afhankelijk van waar je bent.

Na mijn interventie kwam een Italiaan met me praten en zei dat hij het niet eens was met wat ik zei, bijvoorbeeld over de omvang van abortus. Hij zei dat ze daar in Italië niet over praten. En ik zei dat jullie er misschien niet over praten in Italië, maar wij zeker wel in andere delen van de westerse wereld.

Maar toen kwam hij zelf met andere voorbeelden van hoe de media in Italië zijn gebruikt. Om bepaalde soorten argumenten te presenteren, bepaalde politieke kwesties, dat als je op dezelfde manier de media

controleert, je ten minste gedeeltelijk kunt controleren hoe mensen denken, omdat dat de boodschap is die mensen constant horen.

Dus opnieuw, ik denk dat onze echte uitdaging ligt in vorming. Onze uitdaging is om mensen voor te bereiden om kritische denkers te worden en te begrijpen wat er vandaag de dag in de wereld om ons heen gebeurt.

In uw synodetoespraak sprak u over “retoriek” en het onderwijzen van de waarheid. Hoe kan de kerk dat op een gevoelige en succesvolle manier doen?

Pater Robert Prevost OSA: Ik denk dat als we opnieuw kijken naar verschillende dingen die tijdens de Synode zijn aangewezen, het antwoord natuurlijk veelzijdig moet zijn. De vraag over retoriek die ik naar voren breng, ik denk dat de vorming die we vandaag aan toekomstige priesters geven, uiterst belangrijk is. De preken die worden gehouden, moeten goed worden gedaan.

Dit werd ook door sommige synodevaders opgemerkt, soms half schertsend, maar ik ben er zeker van dat het in elke gelegenheid zeer serieus was wanneer er werd verwezen naar de zondagse preek. En iemand zei misschien moeten we onszelf zelfs onderzoeken. Hoe preken we en wat zeggen we? En het gaat niet zozeer om de inhoud van de boodschap, maar om de manier waarop we het doen. Zijn we vandaag in staat om mensen te bereiken en hen te overtuigen van de boodschap?

Dus er is daar een zeer belangrijke vraag. Het is erkend dat de meeste mensen vandaag de dag hun voortdurende catechese of voortdurende educatie in het geloof ontvangen. In die acht tot tien minuten, vijftien minuten van de zondagse preek, en dat is het voor de week. Dus dat stelt een grote uitdaging voor degenen onder ons die geroepen zijn om op de preekstoel te staan en het goede nieuws te verkondigen.

Het is duidelijk dat er een uitdaging is besproken over de noodzaak om programma's voor volwasseneneducatie te organiseren, voortdurende catechese, voorbereiding op de sacramenten en opvolging na de sacramenten in alle levensfasen. Maar ook hier denk ik dat de kerk in elk

land of binnen elke cultuur zichzelf serieus moet afvragen, hoe gaan we mensen terug laten komen en luisteren?

Of hoe gaan we naar mensen toe met een boodschap zodat ze horen wat we proberen over te brengen in termen van de leer van het evangelie, de leer van Jezus Christus. En dat is een grote uitdaging, want degenen die nog steeds naar de kerk komen, en dat zijn er natuurlijk veel, krijgen die acht minuten van een preek, hopelijk worden ze ook geïntroduceerd in dat mysterie waar we het eerder over hadden en groeien ze op de een of andere manier ten minste in het verlangen om meer te weten te komen over hun geloof.

En dus heb je daar een gebied van werkactiviteit, maar we moeten ons ook afvragen, wat doen we met al die mensen die actief vertrekken of die op een passieve manier zijn afgehaakt? Hoe krijgen we hen terug? Hoe bereiken we hen, nodigen we hen uit? En daar is veel discussie over. Ik denk dat er tijdens de Synode goede uitwisselingen over dit onderwerp zijn geweest, maar ik ben er zeker van dat er nog veel meer werk te doen is. Elke bisschoppenconferentie, of de universele kerk, blijft nadenken over de uitdagingen van de nieuwe evangelisatie. We moeten ook die mensen bereiken. En dus is vorming opnieuw het antwoord. Maar hoe breng je de boodschap over? Hoe breng je, als je wilt, de leer van het evangelie over aan mensen, zoveel mensen die er zondagochtend niet zullen zijn om de zondagochtendpreek te horen?

Kunnen sociale media de kerk helpen bij het evangeliseren?

In feite erkennen veel mensen binnen de kerk de waarde van sociale media, mits deze natuurlijk op de juiste manier worden gebruikt, en de noodzaak voor de kerk om daar ten minste een aanwezigheid te hebben. Er zijn bijvoorbeeld een aantal bisschoppen in de Verenigde Staten die een pagina op Facebook hebben of op Twitter actief zijn.

Dat zijn de twee gebieden waar ik een beetje bekend mee ben. Ik plaats persoonlijk af en toe iets op Facebook, en ik ben verbaasd over de zeer snelle reacties die ik krijg van over de hele wereld in mijn geval, omdat er augustijnen en leken verbonden zijn met de Augustijner orde die mijn Facebook-pagina volgen.

Dus ik plaats daar een klein nieuwtje, een uitnodiging, soms een kleine overdenking. En dat is een manier om mensen te bereiken. Dus ik denk opnieuw dat de kerk verfijnd moet zijn, als je wilt. Ook wat betreft het gebruik van de sociale netwerken die voor ons beschikbaar zijn. Het is gewoon nog een manier om mensen te bereiken en misschien een klein woordje, een kleine overdenking.

Een uitnodiging zal de truc zijn. De truc zal de manier zijn waarop we iemand kunnen bereiken en hen opnieuw laten nadenken over hun geloof en zelfs aanmoedigen om terug te komen en te vinden.

Wat vind je van de algoritmen die bepaalde content op sociale media bevoordelen?

Pater Robert Prevost OSA: Ja, het kan zeer krachtig en wijdverspreid zijn en zeer effectief, net zoals het schadelijk kan zijn in de zin dat, als iemand geen onderscheidend of kritisch vermogen heeft om te zien wat er is, het ook iemand heel gemakkelijk kan misleiden.

Wat is de rol van religieuze ordes in de evangelisatie van vandaag?

Pater Robert Prevost OSA: Zeker, het belang van het religieuze leven door de geschiedenis van de kerk heen moet gewaardeerd worden en kan echt niet onderschat worden. Het werd zelfs duidelijk door het werk van de Synode hoe veel van de Synodevaders, als je wilt, bisschoppen die deelnamen aan de Synode, echt de grote bijdrage erkenden die het religieuze leven door de geschiedenis van de kerk heen heeft gehad. Vooral als we kijken naar de eerste evangelisatie, ofwel het hele idee van de mission ad gentes zoals het wordt genoemd. Vaak voornamelijk uitgevoerd door religieuzen, die natuurlijk de lokale kerk in de verschillende gebieden vestigden. En dat groeide uit tot wat we vandaag de dag kennen.

Sinds de tijd van het concilie, toen alle religieuze gemeenschappen werden uitgenodigd om hun stichtende charismata te herontdekken, om zo de wortels van hun leven te herontdekken en te hervormen, om ons leven daar te vernieuwen.

Er is inderdaad veel gebeurd. Ik denk dat er veel goede dingen zijn voortgekomen uit dat vernieuwingsproces, maar zoals altijd is niet alles perfect geweest. Er zijn enkele aanzienlijke uitdagingen geweest voor het religieuze leven. Een van de dingen die wij, enkele religieuzen die in de Synode zaten, wilden aanpakken, was de vraag hoe de kerk ons vandaag de dag uitdaagt en hoe wij ook ontvankelijk en responsief moeten zijn in de vernieuwing van ons leven.

Het dienen van de behoeften van de kerk, dat is de reden waarom we zijn opgericht, elke congregatie of elke orde op een specifieke manier, op een bepaald moment in de geschiedenis. Maar er valt zeker veel te winnen door opnieuw te bestuderen, als je wilt, het hele verhaal van het religieuze leven opnieuw te bekijken. Het gewijde leven. Ik denk dat, terwijl we praten over de nieuwe evangelisatie, ook erkend is in termen van de charisma's die we hebben ontvangen, de gaven die aan de verschillende religieuze ordes en congregaties zijn gegeven, en hoe we deze beter ten dienste van de kerk kunnen stellen. Het hele idee van missie is één gebied, maar de bijdrage en de inzet van religieuze gemeenschappen aan onderwijs, bijvoorbeeld, is ook erkend en zeker de kerk in zoveel verschillende scholen, universiteiten die leden van de kerk en anderen over de hele wereld dienen, zijn in grote mate te danken aan religieuze congregaties en ordes, het werk dat we doen.

Dus de aanwezigheid van het religieuze leven en de Synode was significant volgens de regels van de Synode. Ik denk dat het een voorrecht is dat we hebben, maar het is een erkenning dat de kerk inderdaad ziet dat de aanwezigheid van, in ons geval, 10.

Religieuze algemene oversten maakten deel uit van de Synode, er is een stem aanwezig, iets dat de kerk erkent en wil horen. Wat ons betreft, we vertegenwoordigen in feite de hele unie van algemene oversten, alle verschillende religieuze gemeenschappen en een aantal religieuze vrouwen, die waren uitgenodigd en ook als officiële luisteraars konden spreken, als je wilt.

Aldi Torres tijdens de Synode. Ik denk dat er veel werd gewonnen tijdens de ervaring van de Synode door naar deze verschillende leiders te luisteren. Ik heb ze niet geteld, maar het aantal bisschoppen dat aanwezig was, zijn ook leden van religieuze congregaties. De Franciscanen hadden een aanzienlijk aantal, maar er waren ook legioenen, augustijnen en leden van verschillende religieuze

gemeenschappen aanwezig. Dus de vorming van het religieuze leven en de charismatische gaven, zoals ze in de kerk worden genoemd, naast de hiërarchische gaven, waren een onderdeel van de hele reflectie.

Wat is de relatie tussen religieuze ordes en de hiërarchie van de kerk?

Pater Robert Prevost OSA: Ja, afhankelijk van historische periodes, zou ik zeggen dat er tijden zijn geweest van grotere harmonie en tijden waarin er misschien wat spanningen waren. Spanningen, ik bedoel dat niet in een negatieve zin. Ik denk dat spanning een goede zaak is, maar in termen van wat de gaven van het religieuze leven zijn en wat de gaven in termen van de lokale kerk kunnen zijn en de manier waarop de twee hebben samengewerkt, ja.

De geschiedenis daarvan is fascinerend. Zeker.

Is er nu een groeiende harmonie tussen religieuzen en bisschoppen?

Pater Robert Prevost OSA: Dit was mijn eerste synode. Echter, luisterend naar verschillende synodevaders die aan een aantal synodes hebben deelgenomen, wezen ze erop dat ze geloofden dat dit de meest harmonieuze ervaring was. De beste ervaring van een erkenning van de aanwezigheid van het religieuze leven binnen het leven van de kerk, die ze hadden tijdens een synode in welke periode dan ook in het verleden. In hun geval spraken ze over de afgelopen 20 jaar, laten we zeggen.

Dus ik zie dat zeker als positief. Ik denk dat er een aantal dingen zijn die gezegd kunnen worden over waarom het religieuze leven in de afgelopen 50 jaar soms niet werd erkend. Op de manier waarop sommigen van ons zeker geloven dat het erkend had moeten worden.

Er waren soms problemen. Maar ik denk dat het maken van een geglobaliseerde uitspraak, een universele uitspraak, over het religieuze leven als dit of dat niet behulpzaam is. Er waren individuen of misschien soms groepen binnen bepaalde religieuze congregaties of in specifieke gebieden waar de spanningen die bestaan of zelfs conflicten soms problematisch waren.

Dit is ook een tijd geweest waarin nieuwe gaven aan de kerk zijn gegeven. Ik denk dat we de vele zegeningen moeten erkennen die de

kerk heeft ontvangen door wat we de nieuwe kerkelijke bewegingen noemen. En met de groei van deze nieuwe bewegingen en de gaven die ze hebben gebracht. Ik denk dat sommige mensen ze soms hebben gezien als het misschien overnemen van verantwoordelijkheid of leiderschap in een gebied dat traditioneel deel uitmaakte van het werk van het religieuze leven.

En ik denk dat we vandaag de dag op een punt zijn gekomen waarop we de noodzaak en de uitdaging erkennen om op een veel gezondere en realistischer manier de verschillende gaven die aan de kerk worden aangeboden door deze diverse ervaringen van religieus leven en de kerkelijke bewegingen, te harmoniseren.

En natuurlijk de hiërarchische gaven in termen van het coördineren van het werk van de kerk, samen met de bisschoppen en samen met de gaven die we allemaal hebben ontvangen. Er hebben dus veel veranderingen plaatsgevonden daarin. Maar ik zie de beweging die plaatsvindt als iets zeer positiefs.

Een paar interventies tijdens de Synode spraken dit direct aan, en ik vond dat zeer positief in plaats van het soort waarbij men één oog sluit of doet alsof de spanningen er niet waren of gewoon de ene of de andere dimensie negeert.

We ontdekten dat zelfs in de laatste voorstellen, dat het harmonieuze begrip van de volledige aard van de kerk met deze verschillende dimensies van participatie van de leken, van de kerkelijke bewegingen van het religieuze leven of het gewijde leven, van seculiere instituten, van het contemplatieve leven, dat ook meerdere keren tijdens de Synode werd benadrukt, en natuurlijk, van de hiërarchische gaven die voornamelijk worden uitgedrukt door de bisschoppen, het leiderschap dat de bisschoppen de kerk bieden. Al deze verschillende aspecten moeten samen worden gebracht en moeten samenwerken voor het welzijn van de kerk en voor de vervulling van de missie van de kerk.

Waarom heeft de kerk zowel het traditionele gewijde leven als de nieuwe kerkelijke stromingen nodig?

Pater Robert Prevost OSA: Ik zou heel algemeen zeggen, allereerst, het gewijde leven, als ik die uitdrukking mag gebruiken, gaat niet in de eerste

plaats over het werk dat religieuzen doen, maar eerder over de totale toewijding van iemands leven aan God. Wat volgens mij anders is dan de bewegingen, hoewel je binnen sommige bewegingen wel mensen hebt die een soort gewijd leven leiden en er een grijs gebied is, als je wilt, en overlappingsen.

Maar over het algemeen, zelfs binnen de bewegingen, zodra mensen beginnen met het afleggen van wat wij openbare geloften binnen de kerk noemen, bewegen ze zich echt naar het gebied van het gewijde leven. En hoewel op juridisch niveau. Alles is nog niet in categorie A en categorie B ingedeeld.

Ik denk dat het heel duidelijk is welk speciaal geschenk het gewijde leven is voor de kerken, precies wie wij zijn als religieuzen door ons leven te belijden via de evangelische raden, armoede, kuisheid en gehoorzaamheid als een teken van het koninkrijk, als een teken van de komende wereld.

En ik denk dat dat op een significante manier anders is. Vergeleken met veel van de bewegingen waar voornamelijk leken werken in een of ander gebied van het kerkelijk leven, en zeker hun gaven van dienstbaarheid aan de kerk aanbieden. Maar het zou veel meer worden gezien in termen van de soorten activiteiten zoals het verkondigen van het evangelie, het leven volgens het evangelie, wat religieuzen natuurlijk ook doen, wat priesters ook doen.

Dus we delen allemaal in de missie, maar de specifieke dimensie van de professie van geloften en de totale toewijding van iemands leven aan God in en door verschillende soorten gemeenschapsservaringen, ik denk dat er een duidelijke bijdrage is die het religieuze leven nog steeds kan leveren aan de kerk en de wereld van vandaag.

Je merkt ook, hoewel er hier ook veel grijze gebieden zijn, dat we vaak, als we denken aan het verplaatsen, als je wilt, naar de marges, naar die moeilijke gebieden waar de kerk moet zijn om de boodschap van het evangelie te leven.

Dat, dat het vaak mannen en vrouwen van het gewijde leven zijn die naar de Darfur-regio of naar Zuid-Soedan gaan, of naar zeer problematische gebieden waar je niet eens een gezin naartoe zou willen sturen vanwege de risico's die ermee gemoeid zijn.

En zo is het vaak geweest. Het gewijde leven dat zich aan de randen bevindt, als je wilt, reikt uit naar mensen in moeilijke gebieden zodat de boodschap van het evangelie gehoord zal worden in die moeilijke situaties.

Nogmaals, je kunt geen algemene uitspraken doen over deze dingen, maar ik zie dat er een dienst is die elk van deze verschillende soorten kerkelijk leven vandaag de dag aan de wereld kan bieden.

Wat ziet u als de uitdagingen voor de kerk en de nieuwe evangelisatie?

De Synode zelf vond plaats rond de 50e verjaardag van het Tweede Vaticaans Concilie, en met de beslissing van paus Benedictus om het jaar van het geloof te openen, denk ik dat er enkele belangrijke toevalligheden zijn, als je wilt, bewuste keuzes die in werkelijkheid worden gemaakt en die benadrukt moeten worden.

Ik denk dat de bewuste toewijding, de vernieuwing van een toewijding van alle Synodevaders, om de voortdurende uitvoering van het Tweede Vaticaans Concilie te vernieuwen, het bevorderen van het leven van de kerk en de wereld van vandaag, en het voortzetten van de oecumenische dialoog enkele van de gebieden zijn die zowel uitdagingen als belangrijke verplichtingen vormen in termen van wat er tijdens de Synode gebeurde.

We hebben gesproken over de aanwezigheid van het religieuze leven. Als onderdeel daarvan denk ik dat binnen de boodschap die werd gegeven, voorbereid voor het einde van de Synode aan alle mensen van God zoals het is gericht, het een zeer vreugdevolle, opbeurende boodschap was, maar ook zeer realistisch, waarbij de uitdagingen werden erkend waarmee de kerk wordt geconfronteerd in een samenleving die, althans in sommige gebieden, steeds daver wordt voor de boodschap van het evangelie, voor de aanwezigheid van God.

Sommige van die uitdagingen moeten echt worden aangepakt, en toch denk ik dat de optimistische geest, de hoopvolle geest die deel uitmaakte van de Synode, echt iets is dat effectief moet worden gecommuniceerd aan de mensen die luisteren, de mensen die al bij ons

zijn, als je wilt, en dat we samen allemaal onze toewijding, die voortkomt uit de doop, heel serieus moeten nemen. Dat we allemaal samen de verantwoordelijkheid hebben om het goede nieuws te delen, het evangelie te delen met de wereld om ons heen.

Wat is het verband tussen persoonlijke ervaring en geloof?

Pater Robert Prevost OSA: in termen van ervaring. Nogmaals, ik kom terug op St. Augustinus, iemand die wij als augustijnen zeker waarderen en goed kennen. Maar ik zou zeggen dat Augustinus een van de kerkvaders is die heel duidelijk over ervaring sprak. En een van de redenen waarom de Belijdenissen een van de meest gelezen boeken in de geschiedenis van de wereld blijft, is precies vanwege Augustinus' inzicht in de menselijke ervaring.

En hij doet een magnifieke job in het communiceren van zowel zijn eigen ervaring en wat hij heeft meegemaakt, als hoe die ervaring inderdaad een venster kan zijn, als je wilt, een opening naar het ontdekken van een persoonlijke ervaring van God in het menselijk leven.

Hij zegt dat menselijke ervaring precies is waar je God kunt vinden en de menselijkheid van Augustinus leidt niet tot een soort gepersonaliseerd egoïsme. Het draait niet alleen om mij en alleen mij, maar juist het tegenovergestelde vanwege Augustinus' begrip van menselijkheid.

Die menselijke ervaring is eigenlijk de deur die leidt tot het ontdekken van wie God is, en dan een beweging waar Augustinus over spreekt.

In verschillende gebieden over hoe het ingaan op God je ook leidt tot solidariteit met andere mensen, en dat tweede deel van leven in solidariteit met anderen is misschien een stuk van de ervaring dat tegenwoordig zo vaak ontbreekt in de sterk individualistische samenleving waarin mensen opgroeien.

Mensen denken dat mijn ervaring de maatstaf is: ben ik gelukkig of ben ik niet gelukkig? Wat dat echt zou kunnen zijn, is: voel ik plezier of voel ik geen plezier, of voel ik me egoïstisch? En als ik me goed voel, dan is dat alles wat telt. En ik denk dat, zeker Augustinus' ervaring zegt dat dat niet genoeg is. En misschien is wat je geluk noemt, geen authentiek geluk, want dat ga je ook verliezen.

En de meeste dingen die mensen lijken te beschrijven als, waarom ben je vandaag gelukkig, zijn dingen die ofwel heel oppervlakkig zijn of op zijn best belangrijk voor een korte periode, maar die niet voor altijd zullen duren. En Augustinus geeft enig inzicht om mensen te helpen begrijpen dat een ervaring van God je ver voorbij jezelf brengt en die dimensie van, zoals ik het zou noemen, menselijke solidariteit omvat, van het begrijpen van de universele broederschap en zusterschap van mannen en vrouwen. En dat een authentieke ervaring van geluk andere mensen moet omvatten en bezorgdheid om andere mensen moet inhouden.

En dat zijn elementen die, denk ik, een heel belangrijk deel van de evangelieboodschap uitdrukken. Het gaat niet alleen om mij en mijn ervaring van God. Je hebt misschien mensen die zeggen, oh, ik heb een ervaring van God en ik hoef verder niets te doen. Dan is dat waarschijnlijk geen authentieke ervaring van God, want zoals we weten uit de evangeliën, zoals we weten uit de apostolische brieven, als je van God houdt, moet je dat ook laten zien door van je naaste te houden en die twee gaan hand in hand.

En zo kan ervaring een prachtig hulpmiddel zijn, als je wilt, om mensen te helpen Christus in hun leven te ervaren, God in hun leven te ervaren. Augustinus spreekt in de Belijdenissen over vriendschap, over familie, over het belang van zijn moeder, over zijn vader, over menselijke ambitie, over zoveel verschillende aspecten van het menselijk leven, en legt vervolgens uit hoe deze dingen wel of niet hielpen.

Zijn eigen persoonlijke weg naar het ontdekken van God en het ontdekken van wat echt heilig is in het leven.

Dus ik denk dat deze openheid voor ervaringen. Niet iets nieuws is, maar iets dat opnieuw wordt ontdekt en dat er grote schatten te ontdekken zijn. Als mensen opnieuw begrijpen dat het niet gaat om hoe ik het wil doen, maar eerder hoe mijn begrip van mijn leven me kan leiden tot een veel vollediger begrip van wat menselijkheid is, wat menselijk leven is, en dus wat de ontmoeting met God inhoudt.

Wat voor verschil maakt geloof als het gaat om de zin van het leven en de realiteit van de dood?

Pater Robert Prevost OSA: Het is precies wanneer men gaat zitten en begint na te denken over die ultieme vragen dat er een keuze voor ons beschikbaar is.

En ik denk dat iemand die, als je wilt, rationeel en logisch een soort atheïsme wil omarmen, als we het zo kunnen noemen, als er überhaupt echte atheïsten bestaan. dat is een nogal pessimistische en donkere manier om te begrijpen waar het leven over gaat.

En ik denk dat de wijsheid van de vaders, de wijsheid van de kerk door de eeuwen heen, de wijsheid en de universele dimensie van, als je wilt, religieuze ervaring laat zien dat er veel meer in het leven is dan dat. En dat het, in feite, niet allemaal duister is. En dat wanneer iemand deze huidige geschiedenis ontdekt, het iets is dat ver uitstijgt boven alles wat de oppervlakkige wereld van spektakel ons kan bieden.

En ik denk dat de wijsheid van de eeuwen, als je wilt. Samen met de ervaring dat we inderdaad de vrede kunnen leven, het ware gevoel van geluk dat, dat degenen die naar God zoeken in hun leven, het geluk dat ze kunnen vinden, inderdaad een geschenk is dat ons laat zien waar echte waarheid over gaat, dat ons laat zien waar echt leven over gaat, en ons een begrip geeft van wat de betekenis van het leven is.